

Sygn. akt IV KO 5/18

POSTANOWIENIE

Dnia 22 lutego 2018 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Rafał Małarski

po rozpoznaniu w Izbie Karnej na posiedzeniu
w dniu 22 lutego 2018 r.,
w sprawie dot. odszkodowania i zadośćuczynienia,
wniosku **D.W.**
o wznowienie postępowania zakończonego prawomocnym wyrokiem
Sądu Apelacyjnego w K.
z dnia 8 października 2015 r., sygn. akt II AKa [...] /15,
utrzymującym w mocy wyrok Sądu Okręgowego w G.
z dnia 7 kwietnia 2015 r., sygn. akt V Ko [...] /13,

p o s t a n o w i ł:

**odmówić przyjęcia wniosku o wznowienie postępowania
wobec jego oczywistej bezzasadności.**

UZASADNIENIE

Uzasadnienie wniosku o wznowienie postępowania zakończonego prawomocnym wyrokiem Sądu Apelacyjnego w K. z 8 października 2015 r., którym utrzymano w mocy wyrok Sądu Okręgowego w G. z 7 kwietnia 2015 r. oddalający żądanie zasądzenia odszkodowania i zadośćuczynienia za zatrzymanie w dniu 24 marca 2010 r., D.W. sprowadził do twierdzenia, że skoro przed Sądem Okręgowym w K. zapadł w dniu 27 lutego 2013 r. wyrok uniewinniający, to nieuwzględnienie jego roszczenia stanowiło naruszenie prawa, zwłaszcza że fakt utrudniania przez niego postępowania karnego podniesiony został dopiero przez Sąd Najwyższy, który w dniu 23 marca 2016 r. oddalił kasację pełnomocnika wnioskodawcy jako oczywiście bezzasadną.

Tak skonstruowany wniosek o wznowienie procesu okazał się bezzasadny w stopniu oczywistym. Pomijając fakt, że okoliczność wyłączająca prawo do odszkodowania i zadośćuczynienia została podana – wbrew stanowisku wnioskodawcy – już w motywacyjnej części wyroku Sądu Apelacyjnego w K. z 8 października 2015 r. (k. 743v), należało dobitnie stwierdzić, że wnioskodawca nie wskazał na istnienie jakiegokolwiek podstawy wznowieniowej: ani *propter falsa*, ani *propter nova*, ani *propter decreta*. Tylko dla przypomnienia warto odnotować, że w sprawie niniejszej ustalono, iż wnioskodawca miał wiedzę o skierowaniu go na obserwację psychiatryczną, a mimo tego nie stawiał się na nią w wyznaczonym terminie, co legło u podstaw wydania zarządzenia o zatrzymaniu go w celu doprowadzenia do szpitala na badania. Uznano trafnie takie zachowanie za bezprawne utrudnianie postępowania, które – w myśl art. 553 § 2 k.p.k. – wykluczało możliwość przyznania wnioskodawcy odszkodowania i zadośćuczynienia za zatrzymanie.

Dlatego Sąd Najwyższy, na podstawie art. 545 § 3 k.p.k., orzekł jak w dyspozytywnej części postanowienia.

a.ł